

synd og uanstændigt over for de arbejdsgivere, der opfører sig ordentligt.

Kl. 11.15

Til hr. Ulrik Kragh som en lille slutkommentar: Jeg synes, vi skal dyrke frisørernes forhold i Danmark under udvalgsarbejdet, og så synes jeg, vi skal se på, hvordan det har udviklet sig i Sverige.

Formanden:

Så er det hr. Thulesen Dahl som ordfører.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det har altid været en torn i øjet på Dansk Folkeparti, at nogle er blevet tvunget imod deres ønske til medlemskab af en bestemt forening, og derfor har vi også hele tiden haft det synspunkt, og det gjorde vi også rede for her i Folketingssalen for knap et års tid siden, at vi syntes, det var fornuftigt at se på eksklusivaftalerne.

Når vi har haft det udgangspunkt, har det selvfølgelig også specielt været bundet op på, at der har været foreninger, som man er tvunget ind i, der efterfølgende giver økonomisk støtte til nogle, man selv er modstander af, altså det her system, som vi jo har set, hvor folk blev tvunget ind som medlem af en fagforening, der herefter gav økonomisk støtte til Socialdemokratiet, og det kunne være folk, der støttede Dansk Folkeparti ved valgene, men som så via sådan et tvunget medlemskab, var tvunget til at give økonomiske bidrag til et modstanderparti, nemlig Socialdemokratiet. Det er klart, at det er uacceptabelt.

Derfor vil jeg også med det samme sige, at med det som udgangspunkt er det utrolig interessant, at vi kan iagttage, at fagbevægelsen er inde i en proces og en diskussion med sig selv om, hvordan den nu skal stå i forhold til det nye politiske landskab, der kom efter november 2001-valget. At drosle den økonomiske støtte til Socialdemokratiet ned vil være et utrolig godt signal fra fagbevægelsen, hvis den gør det og åbner for, at fagbevægelsen i højere grad skal være interesseorganisationer til gavn for medlemmerne og ikke et redskab for bestemte politiske partier. Den udvikling ville vi gerne presse på og sikre i højere grad sker.

Det andet hovedområde, jeg vil omtale her i min ordførertale, er, at det forslag for knap et år siden, vi var med til at fremsætte, og som jo også er et af udgangspunkterne for denne her debat, jo var et forslag, der var et opgør med eksklusivaftaler. Det var ikke et opgør med fagbevægelsen

selv, det var et opgør med eksklusivaftaler. Det lovforslag, vi nu har set fra regeringen, er ikke et opgør med eksklusivaftaler, det er et forsøg på en ideologisk kamp mod fagbevægelsen. Det er sådan set ikke den kamp, vi ønsker at føre, og det har vi også klart markeret.

Derfor har vi efterlyst det, der jo også dengang var en del af diskussionen, nemlig hvor initiativerne er i forhold til de liberale erhverv, hvor initiativerne er på den lange række områder, hvor der jo er eksklusivaftaler, men hvor regeringen ikke er kommet med noget forslag. Derfor synes vi da også, det er interessant at tage diskussionen om, hvornår man gør hvad i forhold til, hvornår alt er belyst, og hvornår man har et grundlag, der i virkeligheden også tager stilling til eksklusivaftaler på de områder, hvor regeringens forslag ikke tager højde for det.

Så er der kommet et element til siden behandlingen for knap et år siden, som selvfølgelig er særlig interessant i vores øjne, og det er, at udgangspunktet for at kunne tage et redskab fra også lønmodtagerorganisationerne for at skaffe ordentlige og redelige vilkår på arbejdsmarkedet selvfølgelig er, at den enkelte lønmodtager er stærk i sig selv og kan varetage sine interesser.

Vi frygter, at med en østeuropæisk arbejdskraft, der strømmer til Danmark efter den 1. maj 2004, stiller vi den enkelte danske lønmodtager i en fuldstændig håbløs position, og så kan det jo godt være, at det ikke lige er tidspunktet, selv om vi fundamentalt synes, at eksklusivaftaler er et onde, at tage et redskab væk fra fagbevægelsen til at sikre dog lidt mere anstændige og redelige arbejdsvilkår i en situation, hvor regeringen sammen med måske Socialdemokratiet vil danne flertal her i Folketinget for, at østeuropæisk arbejdskraft kan invadere Danmark efter den 1. maj 2004.

Det, at den her situation kan opstå, er jo ikke noget, vi sådan lige står og digter. LO's eget ugebrev, A4, bragte tidligere en undersøgelse, som godtgjorde, at 850.000 polakker overvejer at flytte ret hurtigt for at finde arbejdsplads et andet sted. 150.000 polakker, siger undersøgelsen, har konkrete overvejelser om bl.a. at tage til Danmark og søge arbejde.

Socialforskningsinstituttet har vurderet sandsynligheden for, at der er mange, der vil flytte for at finde arbejde i Vesteuropa, som ret stor. De vil så nok tage til Tyskland, siger Socialforskningsinstituttet. Nå, men Tyskland har jo lige præcis en 7-årig overgangsperiode, så de kan